

«Եկէք ինձի. բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ»:
Մատթէոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

ՀՈՒԼԻՍ 2023 թ., N6 (149)

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հուլիս, 2023թ., N6 (149)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵ՛Ք

Տեսնել Հիսուսին	1
Դառը պտուղներ	5
Վկայություն	5
Նոր անհավատալի փրկության պատմություն	6
Անդառնալին	8
Մի՛բարկացեք, բայց դաստիարակե՛ք	11
Թոռնիկիս բժշկությունը	13
Իրո՞ք ներել ես	15
Աստծո՛ւն փնտրեք	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

Տեսնել Հիսուսին

Առաջին դարում շատերն էին ուզում մոտենալ Հիսուսին, հպվել, մտերմանալ, հարազատանալ նրա հետ, ու ով սրտանց ուզում էր, նրան էլ հաջողվում էր: Օրինակ, տեռատես կինը. ամեն բան արել էր՝ բըժըշկվելու, բայց ոչինչ չէր ստացվել. մնացել էր միայն մեկ հույս՝ դիպչել Հիսուսին (Մարկ. 5:25-30):

Եբրայեցիներ 12:1-2 համարներում կարդում ենք. *«Ուստի մենք ալ, որ այսչափ վկաներու բազմությունը մեր բոլորտիքը պատած ունինք, ամէն ծանրություն մեր վրայէն մէկդի ձգենք, և մեզ դիտաւ պաշարող մեղքը, ու համբերութիւնով վազենք մեր առջև դրուած ասպարէզի ընթացքը. Յիսուսի նայինք, մեր հաւատքին առաջնորդին ու կատարողին...»*: Ուշադրություն դարձնենք՝ մինչև Հիսուսին նայելը մենք ունենք վկաների բազմություն մեր շուրջը, կարծես նրանք ինչ-որ բան պիտի ասեն մեզ: Հետո՝ առաքյալը խոսում է ծանրության մասին, հետո դյուրավ պաշարող մեղքի, հետո՝ համբերությամբ վազելու: Բայց ինչպէս մարդը կարող է համբերությամբ վազել: Ինչ է սա, ինչու՞մն է իմաստը. իմաստը Հիսուսին նայելու մեջ է: Երբ Հիսուսին նայելով ես վազում, դու համբերությամբ ես վազում: Երբ չես նայում, դու ուղղակի վազում ես: Անցնում են

տարիները, և գալիս է մի պահ, դու հոգնում ես քո կյանքից, քո մտածելակերպից, քո ապրած ընթացքից, որովհետև դու վազում, վազում, վազում ես, բայց քո հոգու աշխարհը դատարկ է:

Եվ այդ վազքերը չեն լուծում մեր խնդիրները: Դու ունես հարց, պրոբլեմներ, որոնց պատասխանը չես կարողանում ունենալ ու հոգնում ես. ինչու՞: Որովհետև Հիսուսին չես տեսնում: Աղոթելիս անգամ շատերս Հիսուսին տեսնելու փոխարեն տեսնում ենք մեր խնդիրներն ու հոգսերը, ինչը տեսանելի է, ինչով որ մենք եկել ենք: Մի խնդրանք. գոնե Տիրոջը գալիս այն, ինչ բերել ենք մեզ հետ, թողնենք դռան ետևում, ներս չտանենք: Չէ՞ որ ամեն մեկս գալով Տիրոջը՝ ինչ-որ մի բան բերում ենք մեզ հետ՝ խնդիր, հարց, ծանրություն...: Գիտե՞ք, սա բնական է, սա նորմալ է: Բայց երբ որ գալիս ենք Հիսուսին, ամեն ծանրություն մի կողմ դնենք: Ծանրություն, որ քեզ թույլ չի տալիս վազել արագ, ծանրություն, որ քեզ միշտ ետ է պահում: Ցանկացած հարց, խնդիր, անգամ մեղք, որ զբաղեցնում է մեր միտքը, մի կողմ թողնենք ու նայենք Հիսուսին: Տերն ուզում է ասել քեզ՝ դու Իմն ես հավիտյան, ես քեզ Իմ ձեռքից բաց չեմ թողնի: Ես քեզ չեմ տա սատանային,

ես քեզ չեմ տա մեղքին, ես քեզ կազատեմ սատանայի ու մեղքի գերությունից: Եվ ես ուզում եմ քեզ վրա կնիք դնել, որ ամբողջ դիվային աշխարհը տեսնի քեզ ու սարսափի, որ տեսնի քեզ ու ասի՝ սա Հիսուսինն է: Հիսուսին նայեք. Նա ոչ միայն մեր հավատքի առաջնորդն է, այլ նաև կատարողը: Կատարելու խնդիրը Նրա վրա է: Մեր խնդիրը՝ նայել Հիսուսին պարզ հավատքով: Խնդիրները մեզ գատում են Հիսուսից: Բայց եկեք նայենք Նրան:

«Եւ զիս զրկող Հօրը կամքը այս է որ այն ամէնը զոր ինք ինծի տուաւ, չկորսնցնեմ անկէ, հապա անոր յարութիւն առնել տամ վերջին օրը» (Հովհ. 6:39-40): Սա վերաբերում է Հիսուսին: Բայց հաջորդ Խոսքը՝ *«Քանզի զիս զրկողին կամքը այս է, որ այն ամէնը որ կը տեսնէ Որդին և կը հաւատայ անոր, յաիտենական կեանք ունենայ. Ես ալ անոր յարութիւն առնել տամ վերջին օրը»*: Սա արդեն վերաբերում է մեզ: Այսինքն՝ ով կտեսնի Որդուն և կհավատա: Հիշու՞մ եք, Հիսուսը Թովմասին ասաց՝ Երանի նրան, որ չտեսած՝ կհավատա: Ինչ ես տեսնում դու քո հոգեվոր աչքերով: Բացի այն, որ դու ֆիզիկական գոյ ես, դու նաև հոգևոր ես, որն ավելի իրական է: Եթե դու կյանքը տեսնում ես քո փառքի մեջ, քեզանից այն կողմ ոչինչ չես տեսնում, ... ցավ է: Մարդը ինչպես մտածում է իր հոգու աշխարհում, այդպես է ապրում:

Հովհաննու 6:40-ում ասվում է՝ *«Քանզի զիս զրկողին կամքը այս է,*

որ այն ամէնը որ կը տեսնէն Որդին և կը հաւատան անոր, յաիտենական կեանք ունենան. Ես ալ անոնց յարութիւն առնել տամ վերջին օրը»: Ահա թե ում հարություն առնել կտա Տերը: Երբ ես տեսնում եմ Հիսուսին, ես տեսնում եմ անսահման սեր, ազատություն, քաղցր հայացք, անուշ Խոսք...: Հիսուսն այստեղ է, տեսնում է քեզ, ինձ և ասում է՝ նայիր Ինձ, քո մեղքերից, քո խնդիրներից, քո իրավիճակից այն կողմ՝ նայիր Ինձ: Ամենաերջանիկ մարդը նա է, ով կարողանում է տեսնել Հիսուսին:

Սիրելիներս, եկեք նայենք Հիսուսին: Հնարավոր չէ, որ դու միաժամանակ Աստծուն ծառայես ու մամոնային: Երբ դու նայում ես մարդու աչքերին, տեսնում ես՝ նա Աստծու՞ն է ծառայում, թե՞ մամոնային: Հիսուսին նայել. սա միայն աղոթել չէ, միայն Սուրբ Գիրք կարդալ չէ, միայն երգել չէ: Սրանք պիտի լինեն Հիսուսին նայելու արդյունքում: Ես գրնում եմ հավաքույթի, որովհետև Հիսուսն այնտեղ է: Ես կարդում եմ Սուրբ Գիրքը, որովհետև Իրեն եմ ուզում տեսնել, որովհետև ասում է՝ Տիրոջը Գրքի մեջ փնտրեցեք: Ես շատ կարիք ունեմ Իրեն տեսնելու՝ իմ կյանքի բոլոր դրվագների մեջ:

Հետաքրքիր է, Աստված ինչու՞ էր Դավիթին շատ սիրում. չէ՞ որ նա շատ մեղքեր ուներ: Որովհետև նա ամեն խնդիրները կողքի էր դնում և առաջինը եփուտն էր ուզում՝ իմանալու, թե Տերը ինչ կասի: Նա ուզում էր մտնել տաճար՝ Տիրոջը տեսնելու, Նրա վայելչությունը ճաշակելու:

Մենք էլ մեր խնդիրները մի կողմ դնենք Դավիթի նման. եփուտը ուզենք ու առաջինը փնտրենք Նրա կամքը:

Մի օր պատերազմներից, պայքարներից կիզվենք, ինչը ես ապրել եմ: Հոգևած՝ դիմեցի Տիրոջը. Տեր, ես երկնքում տեղ ունեմ, թե՛ չէ, ես Քեզ մոտ գին ունեմ, թե՛ չէ: Չե՛ որ ես էս-էս մեղքերն եմ գործել...: Եվ Աստված մի ճշմարտություն բացեց ինձ. «*Իսկ արդ դատապարտութիւն չկայ Քրիստոս Յիսուսով եղողներուն, որոնք մարմնաւոր կերպով չեն վարուիր*» (Հռմ. 8:1): Հիսուսը քեզ սիրում է. քո մեղքերն են քեզ դատում, քո մտածելակերպն է քեզ դատում, քո խընդիրներն են քեզ դատում:

Գիտե՞ք, Տերը սկզբում լուծում է խնդիրը, հետո միայն հարց տալիս: Նա նախ փոթորիկը հանդարտեցրեց, հետո ասաց աշակերտներին՝ Ո՞նց կլինի, որ հավատ չունեք: Այդ փոթորիկ, խառն իրավիճակների մեջ ոչ մի բան չասաց նրանց. որովհետև նրանք ի վիճակի չէին լսելու, ըմբռնելու: Երբ ամեն ինչ հանդարտեցրեց, նրանք շունչ քաշեցին հանգրստացան, նստած զարմացած նայում էին Հիսուսին՝ Էս ո՞վ է, որ իշխանություն ունի փոթորիկը կանգնեցնելու...: Երբ դու նայում ես Հիսուսին, երբ որ նրա Սերը, Քաղցրությունը, Խաղաղությունը քո սիրտն են լցվում, ոչ մի միտք չի կարողանում քեզ խախտել, քանի որ Տիրոջ խաղաղությունը ամեն մտքից վեր է: Աստծո Խոսքը հավիտյան հաստատ է: Երկրի վրա կարող են լինել խնդիրներ,

արհավիրքներ, ու պիտի լինեն. օրինակ, վերջին համավարակը՝ պանդեմիան, որ ողջ երկրագունդը բռնեց, բայց գրված է. «*Որովհետև իմ համբերութեանս խօսքը պահեցիր, ես ալ քեզ պիտի պահեմ փորձութեան ժամանակ, որ պատրաստ է գալու բոլոր աշխարհի վրայ՝ երկրի երեսը բնակողները փորձելու համար*» (Հայտն. 3:10): Այդ նեղությունը բոլոր Երկիր մոլորակի համար էր, և այստեղ պետք էր Խոսք, որ դու պահես, Խոսք, որին դու կնայես: Բայց հարց՝ ո՞ր Խոսքը պահես, կոնկրետ: Գիտե՞ք, Աստված կոնկրետ է խոսում ցանկացած դեպքի, անձի, վիճակի համար: Վերացական ոչինչ չի ասում. «*...կմտնեք քաղաք, կտեսնեք կապված ավանակ, կարծակեք, երբ հարցնեն, այսպես կպատասխանեք..., կամ՝ Պետրո՛ս, այժա արա..., գնա այսպես արա...*»: Եվ այդ համաճարակի համար էլ, որի վերջը մահվան հոգին էր, կոնկրետ ցույց տվեց և ասաց՝ Դու մահից ազատ ես: Այս Խոսքից պիտի բռնվեինք: Սա անցավ, եկավ հաջորդը՝ պատերազմ, որ էլի՜ ամբողջ աշխարհին է սպառնում: Ու այստեղ էլ մեզ կոնկրետ Խոսք է պետք. համբերության Խոսքը պիտի պահենք, բայց կոնկրետ՝ ո՞րը. «*Արդ եթե՛ Քրիստոսի հետ յարութիւն առիք, ուրեմն վերի բաները փնտռեցէք, ուր Քրիստոս կը նստի Աստուծոյ աջ կողմը*» (Կող. 3:1): Տերը ինձ բացեց այս Խոսքը: Եվ երբ դու Խոսք ունես քո մեջ, ու նայում ես այդ Խոսքին, դու ապահով ես: Մեր ապահովությունը Հիսուսի բերանից ելած Խոսքի մեջ է:

Ահա՛ թե ինչու Հիսուսին նայենք: Սատանան ամեն բան անում է, որ այս կապը խափանի: Նա քեզ երբեք չի ասի՝ մի՛ աղոթիր, ընդհակառակը, կասի՝ գիշեր-ցերեկ աղոթիր: Երբեք քեզ չի արգելի կարդալ. կասի շատ կարդա...: Բայց իր ամբողջ նպատակն է, որ դու Քրիստոսի հայտնությամբ չբայլես. ինքը սարսափում է այդ մտքից: Նա ամեն ինչ անում է, որ այդ Խոսքի վրա խավար ձգի, ամեն ինչ անում է, որ այդ Խոսքը ծուռ մատուցվի, որ այդ Խոսքը ճշմարտությամբ չհասնի իմ ու քո ականջներին: Բայց դու եթե սիրում ես Հիսուսին, եթե դու պարզ ու անկեղծ ես Տիրոջ առաջ, այդ ճանապարհը բաց է, որովհետև այդ Խոսքը կառավարում է Տերը: Որովհետև երկնքից երկիր այդ Խոսքի կապը հասցնելը ապահովում է Տերը:

Երկու բան կա, որ պահում է քեզ: Մենք շատ ժամանակ նայում ենք մեր սխալներին ու մեզ կշռում ենք մեր սխալներով: Բայց Հիսուսն այդպես չի նայում. Նաթանայելի համար ասաց՝ իսրայելացի, որի մեջ նենգություն չկա, թեև վերջինս Հիսուսի հանդեպ անհավատությամբ էր խոսել: Բայց նա դա ասել էր անկեղծորեն, առանց նենգության, ինչն էլ գնահատեց Հիսուսը: Եվ քանի որ նա պարզ և ուղիղ մարդ էր Աստծո հանդեպ, Հիսուսը գովեց այս մարդուն, բացեց նրա աչքերը, և նա տեսավ ու ասաց՝ Դու ես Հիսուսը, Իսրայելի Փրկիչը: Հիսուսը երբեք չի զարմացել մարդկանց մեղքերի վրա, Սուրբ Գրքում նման տեղ չկա, որ Հիսուսը զարմանա կամ որևէ մեկին

ասի՝ դու էս ինչքան շատ մեղքեր ես գործել: Նա զարմանում էր մի բանի վրա՝ երբ տեսնում էր այնպիսի հավատք, որը մեղքերից այն կողմ էր տեսնում, հավատք, որ մի կողմ է դնում մեղքերը ու տեսնում է Հիսուսին, հավատք, որ մարդկային վիճակից այն կողմ է տեսնում: Այսինքն՝ մի կողմ է դնում իրավիճակը ու կարողանում է հավատալ, ընդունել, պարզորեն ընդունել Աստծո Խոսքը: Հավատքը ներշնչանք չէ, համոզել չէ: Հավատքը պարզ ներքին վստահություն է Տիրոջ Խոսքին: Տերն է ասել, ուրեմն ես ընդունում եմ. դրանից հետո ինչ միտք որ գալիս է, ես շարունակում եմ նայել այդ Խոսքին: Մի կարճ վկայություն. մի եղբայր մեծ հոգսով գալիս է հավաքույթի, ջերմեռանդ աղոթում է՝ Տեր, Քեզ եմ ուզում, Տեր, Քեզ եմ ուզում, և Տիրոջ զորությունը իջնում է: Այս եղբայրը արդեն ուզում է հիշել իր հոգսը, չի հիշում, Հոգսը չկա ու չկա: Ասում է. «Դե չկա, չկա, արի՛ Քեզ վայելեմ, Հիսու՛ս ջան»: Հետևե՛ք Ավետարանին. որտեղ Հիսուսը, այնտեղ պրոբլեմի լուծում, որտեղ Հիսուսը, այնտեղ բժշկություն, որտեղ Հիսուսը, այնտեղ ազատագրում: Բայց Հիսուսը միայն քո կյանքում չէ, որ ուզում է լինել: Նա ուզում է լինել քո կյանքում, քո կյանքով մտնել քո ընտանիք, քո ընտանիքով՝ քո շրջապատ, քո երկիր, որ մարդիկ մեր մեջ տեսնեն այն, ինչի կարիքը իրենք էլ ունեն, որպեսզի ամենքը մեկ լինեն, «Ինչպես ես և Դու, Հայր»:

**Կամո եղբայր,
Մոսկվա**

ԴԱՌԸ ՊՏՈՒՂՆԵՐ

Զգուշությունն արա շուրթերիդ: Ընտաղ դժվար է լսելը, իսկ ապրելը՝ ցավ:

Մի երիտասարդ եղբայր, որ մեծ ընտանիքում էր մեծացել, դժվարություն, նեղություններ էր տեսել, մի անգամ մորն ասում է.

- Ինչու՞ ես վեց երեխա ունեցել, երկուսը բավական էր:

Ինքը մեծն էր: Մայրը, որ իր կյանքն էր դրել նրանց բոլորի համար, ոչինչ չի ասում, լուռ արտասվում է ու գնում սենյակ: Անցնում են տարիներ: Այդ եղբայրը ամուսնանում է: Առաջին երեխան մեկ տարեկանում հիվանդանում է ու մահանում: Երկրորդ երեխան՝ արդեն գրեթե երկու տարեկան, հիվանդանում է ու մահանում: Հետո մահանում է ութ ամսական աղջիկը: Իսկ երբ մահանում է նրանց չորրորդ երեխան, կինը, արցունքները աչքերին, ասում է.

- Չեմ հասկանում, ինչու՞ եմ մեռնում մեր երեխաները:

Ու հանկարծ ամուսնու միտքը արթնանում է, և նա հիշում է իր խոսքը. մայրի՛կ, ինչու՞ ես վեց երեխա ունեցել: Նա գլխիկոր գնում է մոր մոտ, ծունկի գալիս.

- Մա՛մա, ների՛ր ինձ այդ խոսքերիս համար:

Մայրը, իհարկե, ներում է: Ու հետո այդ եղբորը ծնվում են երկու երեխա: Աստված ավելին նրան չի տալիս: Նա ճաշակում է իր շուրթերի պտուղը:

**Վկայեց՝ Վալերիյ Սենչիկով
(հովիվ)**

Վկայություն

Տիրոջ փառքի համար ուզում եմ մի բան վկայել, որն ինձ հետ կատարվեց վերջերս ու իմ մեջ շատ բան փոխեց ու հասկացրեց, թե որքան կարևոր է խոստովանությունը:

Սիրելիներ՛ր, քանի որ մենք ո՛չ մեր վաղվա օրը գիտենք, ո՛չ էլ՝ թե մեզ հետ մի ժամ հետո ինչ է կատարվելու, շատ կարևոր է, որ մեր կատարած որևէ վատ բան չմնա ծածկված:

Մի քանի օր առաջ վատ բան էի արել և խոստովանության կարիք ունեի:

Ինքս իմ մեջ անընդհատ տալիս-առնում էի, թե ի՞նչ անեմ՝ խոստովանեմ, թե չէ..., մտածում էի, որ իմ ներսում արդեն զրդ-ջացել եմ ու Տիրոջ առաջ խոստովանել սխալս..., բայց երբ աղոթում էի, Տերն ասաց, որ պիտի խոստովանեմ: Դրանից հետո մտածում էի, թե ո՞ր եղբոր մոտ խոստովանեմ. գուցե մի եղբոր մոտ, ով իմ մասին չգիտի, բայց Տերն անձամբ եղբոր անունը տվեց ու ասաց. «Ասա նրան, նա կգա»: Երբ զանգահարեցի եղբորը, նա հոժարակամ եկավ, և ես

խոստովանեցի: Սրտումս թեթևություն զգացի: Գնացի տուն ու երբ անկողին մտա, մի ակնթարթում ես իմ մարմնից դուրս եկա: Սիրելիներ, սա ես չեմ, դուք էլ որ հիմա նստած լսում եք, դա դուք չեք, այս մարմինը մեզ տրված է, որ ուղղակի երևանք, իսկ իրականը մեր ներսինն է, որ Աստծո առաջ է կանգնում: Այդ պահին իմ հոգին ծնկեց Արարչի առաջ, ու սպասում էի: Ես տեսնում էի իմ մարմինը անկողնում: Մի փոքր ժամանակ անց հրեշտակներ եկան, նրանք շատ էին ու իմ մարմնին մայելով՝ ինչ-որ բան էին խոսում: Չմայած ոչինչ չէի լսում, բայց հասկանում էի նրանց մըտքերը, և երկու դրվագ ինձ ցույց տվեցին. առաջին դրվագը վերևում էր՝ Տիրոջ ներկայությունը, Նրա աթոռն ու Հարս եկեղեցին: Բառերով չեմ կարող նկարագրել այդ փառահեղությունը, երկրորդը՝ մի քիչ ավելի ներքև էր՝ նորից Տիրոջ

լույսը կար, բայց կարծես թեքված լինե, որովհետև բոլորի դեմքերն ուղղված էին վերև: Այդ տեսարանից հասկացա, որ դեռ իմ ժամանակը չէ: Դրանից հետո ուզում էի աչքերս բացել, շարժվել, բայց չէի կարողանում և մի ակնթարթում հանկարծ վերադարձա մարմինս, և երկընթից խոսք եկավ՝ Ապրի՛ր: Այդ խոսքից հետո սկսեցի գլուխս շարժել ու աղոթքով դիմեցի Տիրոջս, թե սա ինչ էր, որ կատարվեց ինձ հետ, և լսեցի ծայն. «Տիրոջից ողորմություն եղավ քեզ»: Ես հասկացա, թե ինչու ինձ հետ դա կատարվեց. շատ հնարավոր է, որ եթե ես չխոստովանեի, հիմա այլևս ծեր մեզ կանգնած չլինեի: Պետք է Տիրոջ առաջ բաց ու պարզ լինել և շատ սնվել Ավետարանից, որովհետև այդ խոսքերն են մեզ մաքրում և ետ պահում մեղքից:

**Արման եղբայր,
Ձեթյունի տարածք**

ՆՈՐ ԱՆՀԱՎԱՏԱԼԻ ՓՐԿՈՒԹՅԱՆ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆ

Ամեն շաբաթ՝ եկեղեցում առավոտյան հավաքությանց հետո, հովիվն իր 11-ամյա որդու հետ դուրս էր գալիս քաղաք և բաժանում ավետարանչական բրոշյուրներ: Այդ օրը, երբ հովիվն ու իր որդին դուրս պիտի գային բրոշյուրներ բաժանելու, շատ ցուրտ էր, անձրև էր գալիս:

Տղան հագավ իր ամենատաք հագուստները և դիմեց հորը.

- Հայրի՛կ, ես պատրաստ եմ:

- Պատրաստ ինչի՞, - հարցրեց հայրը:

- Հիմա ժամանակն է գնալ բրոշյուրներ բաժանելու:

- Տղա՛ս, դրսում ցուրտ է և հորդառատ անձրև է գալիս:

Տղան զարմացած մայեց հորը.

- Բայց, հայրի՛կ, մի՞թե մարդկանց պետք չէ Բարի Լուրը, եթե անգամ անձրև է գալիս:

- Տղա՛ս, ես այս եղանակին դուրս չեմ գա...

- Հայրի՛կ, թույլ տուր՝ ես գնամ, խնդրում եմ:

Մի պահ տատանվելուց հետո

հայրն ասաց.

– Կարող ես գնալ, ահա՛ գրքույկները, զգու՛յշ կլինես:

Տղան քայլում էր քաղաքի փողոցներով, թափում էր յուրաքանչյուր դուռ և գրքույկը հանձնում բացողներին, ինչպես նաև բոլոր անցորդներին:

Չդադարող անձրևին երկու ժամ մաշողում էր ու բաժանում: Բաժանեց բոլոր գրքույկները, բացառությամբ մեկի: Մի խաչմերուկում կանգ առնելով՝ տղան սպասում էր, որ ինչ-որ մեկին հանձներ վերջին գրքույկը, բայց փողոցները լրիվ դատարկ էին: Հետո մոտեցավ ինչ-որ մի տան ու սեղմեց զանգի կոճակը: Ոչ ոք չբացեց: Երբ պատրաստվում էր հեռանալ, ինչ-որ բան կանգնեցրեց նրան: Նա շրջվեց դեպի դուռը և նորից զանգեց, իսկ հետո բռնցքով բարձր հարվածեց դռանը... Նա նորից որոշեց սպասել. անհասկանալի մի բան նրան պահեց շքամուտքում: Նա նորից զանգեց, և այս անգամ դուռը կամաց բացվեց: Շեմքին կանգնած էր մի տարեց կին՝ շատ տխուր դեմքով:

– Ինչպե՞ս կարող եմ օգնել քեզ, տղա՛ն, – հարցրեց մեղմ ձայնով

Փայլուն աչքերով և ժպտով (ինչը լուսավորեց այդ տխուր աշխարհը)՝ տղան պատասխանեց.

– Կներե՞ք, եթե անհանգստացրի Ձեզ, բայց ես պարզապես ուզում եմ ասել, որ Հիսուսը իսկապես սիրում է Ձեզ: Ես եկել եմ Ձեզ տալու իմ վերջին գրքույկը, որը Հիսուսի և Նրա հավերժական սիրո մասին է:

Հաջորդ շաբաթ հովիվը՝ տղայի հայրը, հավաքույթի ժամանակ հարցրեց.

– Որևէ մեկը կցանկանա՞ մեզ հետ

կիսվել մի փոքրիկ վկայությամբ:

Հետևի շարքում դանդաղ վեր կացավ մի տարեց կին: Երբ մա սկսեց խոսել, մեղմ ժպիտը լուսավորեց նրա կնճռոտ դեմքը:

– Ձեր եկեղեցում ինձ ոչ ոք չի ճանաչում, և ես մախկինում այստեղ չեմ եղել: Ես մույնիսկ քրիստոնյա չէի: Ամուսինս վերջերս մահացավ՝ ինձ բոլորովին մենակ թողնելով այս աշխարհում: Անցյալ շաբաթ շատ ցուրտ ու անձրևոտ օր էր, և իմ սիրտը ավելի վատացավ: Ես հասել էի այն գծին, որից այն կողմ ապրելու հույս ու ցանկություն չկար: Ես վերցրեցի պարանը, աթոռը և բարձրացա վերնահարկ: Պարանն ամուր կապեցի առաստաղի գերանից, հետո կանգնեցի աթոռի վրա, պարանի վրա օղակ արեցի և անցկացրի վզովս: Ես կանգնեցի այդ աթոռին այնքա՛ն միայնակ ու ցավով...: Եվ ահա վերջին քայլը պիտի անեի, հանկարծ դռան զանգն եմ լսում: «Մեկ րոպե, և մա կհեռանա», – մտածեցի: Սպասեցի՝ ու սպասեցի՝, բայց զանգը կարծես ավելի բարձր ու համառորեն էր հնչում, իսկ հետո զանգոդը սկսեց ուժգին թակել դուռը: Ո՞վ կարող է լինել՝ մտածեցի: Վերջերս ինձ ոչ ոք չէր այցելել ու չէր զանգահարել: Ես պարանը հանեցի պարանոցիցս և շարժվեցի դեպի դուռը, քանի որ զանգն ավելի ու ավելի էր հնչում: Երբ բացեցի դուռը, չէի հավատում աչքերիս: Պատշգամբում կանգնած էր մի փոքրիկ տղա, նրա դեմքին փայլում էր հրեշտակային այնպիսի աննկարագրելի ժպիտ, որը ես չէի տեսել իմ ամբողջ կյանքում: Եվ նրա խոսքերը կենդանացրին իմ սիրտը, որ վաղուց մեռած էր: Նա բացականչեց.

– Ես ուզում եմ Ձեզ ասել, որ Հիսու-

սը իսկապես սիրում է ինձ:

Եվ նա ինձ տվեց այս բրոշյուրը: Երբ փոքրիկ հրեշտակն անհետացավ անձրևի տակ, ես փակեցի դուռը և կարդացի այս բրոշյուրում գրված յուրաքանչյուր բառը: Հետո գնացի ձեղմահարկ. պարան և աթոռ ինձ այլևս պետք չէին... Տեսե՛ք, հիմա ես թագավորի երջանիկ գավակն եմ: Եվ քանի որ եկեղեցու հասցեն այս գրքույկի վերջին էջում կար, ես եկել եմ այստեղ անձամբ շնորհակալություն հայտնելու փոքրիկ տղային՝ Աստծո հրեշտակին, նա ճիշտ ժամանակին ե-կավ ինձ փրկելու և Հիսուսի նվերը հանձնելու...

Եկեղեցում բոլորի աչքերում արցունքներ փայլեցին: Երբ Հիսուսի փառաբանության ու երկրպագության աղաղակները տարածվեցին դահլիճով, հովիվը ամբիոնից իջավ ու մոտեցավ առ-

ջևի մատարանին, որտեղ մատած էր փոքրիկ հրեշտակը: Նա գրկեց որդուն ու սկսեց հեկեկալ...

Հավանաբար ողջ տիեզերքում ոչ մի հայր նման սիրո զգացում չի ունեցել իր որդու հանդեպ: Հայր Աստված ևս թույլ տվեց, որ Իր Որդին գար՝ խավար այս աշխարհը լուսավորելու, իսկ հետո Նրան վերադարձրեց և աննկարագրելի ուրախությամբ և փառքով ու պատվով գահին մատեցրեց:

Միզուցե ձեզանից ոմանք նույնպես միայնակ են և ունեն անմխիթար ու չփրկված հոգի: Ինչ էլ որ լինի, անկախ նրանից, թե ինչպիսին եք Դուք և ինչ վիճակում եք գտնվում, ես ուզում եմ, որ Դուք էլ իմանաք, որ Հիսուսն իսկապես սիրում է Ձեզ:

Պատմությունն իրական է: Հեղինակն անհայտ է:

Անդառնալին

Ցավով պիտի նշեմ, որ երիտասարդը՝ Անդրեյը, իր վկայությունն անում էր արդեն անվասայլակին մատած:

Երբ ես դադարեցի քայլել, ինձ համար հատկապես ծանր էր մասսայի մեջ գտնվելը: Անգամ եկեղեցի գնալն էր դժվար: Դա անհաղթահարելի պատճառ էր ինձ համար, մանավանդ՝ երբ ինձ նայում էին խղճահարությամբ:

Դառն է ու տխուր, երբ տեսնում ես, թե վերջին ժամանակները երիտասարդությունը ինչպես է հեռանում այս աշխարհից, և ինչքան մեծ է այդ թիվը: Ես

և իմ ընտանիքը նույնպես ապրեցինք այդ դառնությունը: Ծնվել եմ հավատքի ընտանիքում, երկու քույր, չորս եղբայր էինք: 12 տարեկան էի, երբ տեղափոխվեցինք Ամերիկա: Ծնողներս մեզ միշտ տանում էին եկեղեցի: Բայց պատանի հասակում արդեն մեզ մեղքն էր հրապուրում: 17 տարեկան էի: 2005-ի սեպտեմբերի 25 – ը մեր կյանքը զլխվայր շրջեց: Մենք արդեն մեր անձնական մեքենան ունեինք, և մեծ եղբորս՝ Մաքսի հետ գնացինք դպրոց: Դասերի կեսից դուրս եկանք և գնացինք մեր հաճույքներին: Դեկին եղբայրս էր, կողքը՝ ըն-

կերը, ես՝ ետնամասում: Կարճ ժամանակ հետո աչքերս բացեցի հոսպիտալում: Չէի հասկանում՝ որտեղ եմ: Սուտեցան ինձ, ասացին, որ վթարի ենք ենթարկվել, և ինձ պետք է վիրահատեն: Ուշքի եկա, հիշեցի՝ ուր էինք և ովքերով: Հարցրի.

- Իսկ եղբայրս, ընկերս ինչպե՞ս են, ու՞ր են:

- Նրանք լավ են, մեկ այլ հոսպիտալում են, - հանգստացրին ինձ:

Վիրահատությունից հետո տարօրինակ զգացում ունեի՝ ոտքերս չէի զգում, չէի կարողանում շարժել: Ինձ ոչինչ չէին ասում. վիճակս ծանր էր, բժիշկները արգելել էին որևէ բան հայտնել ինձ: Բայց բուժքույրերից մեկը անզգույշ գտնվեց. երբ տանում էին ինձ հերթական ռենտգենին, ասաց.

- Գիտե՞ս՝ դու այլևս երբեք չես քայլի:

Միտքը, որ այլևս չեմ քայլի, սարսափեցնում էր, ու վախերը անդադար հետապնդում էին:

Ինձ համար տարօրինակ էր նաև, որ Մաքսը չէր այցելում: Շատ էի սպա-

սում նրա հետ հանդիպմանը, բայց նա չէր գալիս...

Նրա մահվան մասին ծնողներս հայտնեցին: Ծանր էր. Մաքսը չկար: Նա մահացել էր տեղում, ըստ փորձաքննության՝ վթարից 3 րոպե հետո: Մի բան եմ ուզում ասել. վթարները երբեմն այնպես անսպասելի ու ակնթարթային են կատարվում, որ չես հասցնում ինչ-որ կերպ արձագանքել, Աստուծոց ներում խնդրել: Եթե ես այդ օրը մահկանացուս կնքեի, չգիտեմ՝ հիմա ուր կգտնվեի: Երբ ապաքինվեցի ու տուն գնացի, հույս ունեի և հավատում էի, որ կքայլեմ: Մարդիկ էլ էին ինձ հույս տալիս, աղոթում ինձ համար, բայց...: Մի օր ընկերս հարցրեց.

- Ամդրե՛յ, դու հավատո՞ւմ ես, որ Աստված քեզ կբժշկի:

Այո՛, - ասացի

Իսկ եթե Նա քեզ չբժշկի՞...

«Իրոք, իսկ եթե չբժշկի...», - մտահոգվեցի: Ես համաձայն չէի այդ մտքին.

«Երիտասարդ եմ, պիտի աշխատեմ, ես այսպես չեմ ուզում ապրել...», - մտքերի տարափ էր գլխումս ու նորից վախեր: Հիշում եմ, հեռուստացույցով լսեցի, որ ինչ-որ տեղ ցունամի է եղել, անմիջապես մտածեցի՝ եթե մեզ մոտ լինի մման արհավիրք, առաջիններից մեկը ես կլինեմ, որ կզնամ այն աշխարհ, քանի որ չեմ կարող

փախչել, չեմ կարող լողալ կամ ծառ մագլցել: Սիա նման անհեթեթ մտքերը

միշտ անհանգստացնում էին ինձ: Հետո հասկացա, որ չի կարելի կենտրոնանալ մարմնիդ բժշկության վրա, հասկացա որ իմ կյանքի թիվ մեկ նպատակը պետք է լինի Հիսուսը: Շատ հավատացյալներ խիստ սխալվում են, երբ իրենց առաջնային նպատակը համարում են իրենց հոգսի լուծումը: Նման դեպքում կարող են հավատքի անկում ունենալ, նույնիսկ հիասթափություն Աստծուց: Ես հիմա ուզում եմ ասել մարդկանց, որ եթե հանկարծ իրենց կյանքում եղել է սիրելի հարազատի կորուստ, Աստծո հանդեպ որեւէ տրտումը չունենան: Մենք չգիտենք՝ Աստված ինչու է թույլ տալիս մեզ դժվարություն, բայց մի բան իմանանք՝ մենք միշտ պետք է ապավինենք Աստծուն: Դավիթը իր կյանքի ծանր պահին գրեց. *«Ամեն ժամանակ Տերը պիտի գուրեմ. Անոր գովութիւնը միշտ իմ բերանս պիտի ըլլայ»* (Սաղմ. 34:1): Դավթի կյանքին վտանգ էր սպառնում, նրան ուզում էին սպանել, նա անգամ իրեն խենթ ծեւացրեց: Կամ Հոբբը, որ մեկ օրում կորցրեց ամեն բան, ասաց. *«Աստված տվեց, Աստված վերցրեց. թող Աստծո անունը փառավորվի»*:

Ես սովորեցի ապրել անվասայլակի հետ: Անցան տարիներ. 2009- 2010 թիվն էր: Երկու փոքր եղբայրներս սկսել էին մարկոսիկ օգտագործել: Ես նրանց համար շատ անհանգիստ էի. ի՞նչ կլինի նրանց հետ, մանավանդ եթե դոգայի չափն անցնեն: Անհանգստությունս իզուր չէր: Մի օր եղբայրս զանգեց Վաշինգտոնի հիվանդանոցներից մեկից.

- Անդրեյ, աղոթի՛ր Էդիկի համար. նա հոսպիտալում է. բարձր դոզա է ընդունել, գիտակցության չի գալիս:

Ես ինքս ինձ ասում էի. մեր ընտանիքում արդեն կորուստ եղել է, չի կարող երկրորդը լինել: Սարսափում էի այս մտքից: Ամբողջ գիշեր աղոթում էի ու սպասում եղբորս զանգին: Ձանգեց ու Էդիկի մահվան լուրը հայտնեց: Նկարագրել՝ թե ինչ կատարվեց իմ ներսում, չեմ կարող: Նրան հողարկավորեցինք Կալիֆոռնիայում: Իմ կյանքի մի ծանր էջ էլ շրջեցի: Ու հիմա դիմում եմ երիտասարդներին.

- Սիրելիներս, սատանան ձեզ մըշտապես իր առաջարկները կանի՝ հարցատություն, մարկոսիկ, կյանքի վայելքներ, մեղքի հաճույքներ... Մինչ կկատարես ինչ-որ որոշում, մինչ կանես ինչ-որ քայլ, մտածի՛ր հետևանքների մասին, մինչ մեքենայի ոտնակը կսեղմես ուժիդ ներածին չափ, մտածի՛ր հարազատներիդ, մտերիմներիդ մասին: Իսկ եթե դժբախտությունը արդեն թակել է ձեր դուռը, մխիթարություն կգտնես միայն Աստծո մոտ: Ես ձեզ եմ թողնում այս խոսքը, որն ինձ շատ է օգնել իմ կյանքի ամենադժվար պահերին: Ես վերընթերցում էի, վերընթերցում, ու Այն ինձ, իրոք, ուժ էր տալիս ապրելու.

«Բայց ես Տերոջը պիտի սպասեմ, իմ փրկութեանս Աստուծոյն պիտի յուսամ,

Իմ Աստուածս ինձի պիտի լսէ:

Ով իմ թշնամիս, վրաս մի խնդար.

Թէև իյնամ՝ պիտի ելլեմ,

Թէև խաւարի մէջ մտիմ՝ Տերը ինձի լոյս պիտի ըլլայ» (Միքիա 7:7-8):

Վկայե՛ք Անդրեյ եղբայրը (ԱՄՆ)

Մի՛ բարկացրեք, բայց դաստիարակե՛ք...

«Ասկէ մեծ ուրախութիւն մը չունիմ, որ կը լսեմ թէ իմ որդիներս ճշմարտութեան մէջ կը քալեն» (Գ 304ի. 1:4): Հավատացյալ ծնողի համար ավելի մեծ ուրախություն չի կարող լինել, քան տեսնել զավակներին ճշմարտության մէջ: Բայց, ցավոք, հաճախ երեխաները քայլում են «սարքած ճշմարտությունների» մեջ, ինչու՞մ բաժին ունեն մահ ծնողները. նրանք անթույլատրելի լավատես են. «...ոչի՛նչ, երեխաները կմեծանան, ամեն ինչ կհասկանան...»: Հենց այստեղ է ամենավտանգավոր բացթողումը. ջանք չեն անում զավակներին ուղղորդելու ճշմարտության: Եփեսացիներ 6:4-ում կարդում ենք. «Եւ դուք, հայրեր, ձեր որդիները մի բարկացնեք, հապա զանոնք մեծցուցեք Տէրոջը վարժութիւնովը ու խրատովը»: Այստեղ մեծ զգուշություն և ուշադրություն է պետք: Ինչու՞: Որովհետև ծնողները հիմնականում ուշադրություն են սևեռում խոսքի առաջին մասին՝ մի՛ բարկացրեք ձեր զավակներին, և մոռանում են խոսքի մյուս՝ ամենակարևոր կետը՝ նրանց մեծացրե՛ք Տիրոջ վարժությունով և խրատով: Ահա այստեղ է ծնողի ամենամեծ, հաճախ անդարձելի սխալը: Պատահում է՝ եթե ընտանիքում մեկն էլ փորձում է խրատել, գտնվում է մեկը ուրիշը, որ անմիջապես հիշեցնում է՝ մի՛ բարկացրեք, իսկ շարունակությունը ջնջված է վերջինիս մտքից: Սիրելիներս, որպեսզի ձեր զավակներին չբարկացնեք, հարկավոր է առաջին հերթին նրանց դաստիարակել:

Այլապես մահ մշտապես չբավարարված ու դժգոհ է լինելու, ուստի և բարկացած: Եվ ծնողներն արդեն ստիպված են լինում իրենց ամբողջ ուշադրությունը, ջանքերը ուղղել երեխային բավականություն պատճառելու, նրա տրտունջների ու դժգոհությունների ալիքը կասեցնելու խնդրին: Սիրելիներս, գուր են ձեր ջանքերը. ինչ էլ անեք, չեք հաջողի: Բաց եք թողել: Աստված ասել է մեզ բոլորիս. երեխաներին պետք է սովորեցնել մշտապես. «Ով Իսրայէլ, մտիկ ըրէ. Սեր Տէր Աստուածը մի միայն Տէր է: Ու քու Տէր Աստուածդ բոլոր սրտովդ, բոլոր հոգովդ ու բոլոր զօրութիւնովդ սիրես: Եւ այս խօսքերը զորոնք ես այսօր քեզի պատուիրեցի, քու որդիներուդ կրկին և կրկին անգամ սորվեցնես. և թէ տանդ մէջ նստած ատենդ, թէ ճամբայ քալած ատենդ, և թէ պառկելու ու ելլելու ատենդ անոնց վրայով խօսիս. Եւ զանոնք նըշանի համար ձեռքիդ վրայ կապես, ու ճակատնոցի համար աչքերուդ մէջտեղը ըլլան. Եւ անոնք քու տանդ դրանդիքներուն վրայ և դռներուդ վրայ գրես» (Բ Օրին. 6:4-9): Աստված ասում է՝ ոչ թէ ասա, այլ՝ կրկին անգամ սորվեցուր: Բայց՝ մենք ժամանակ չունենք նրանց մեջ խոսքը ցանցելու, նրանք ժամանակ չունեն Այն ընդունելու: Եվ երեխաները մնում են առանց խոսքի, ու բարկանում

են: Իսկ եթե ժամանակին խոսքը ցանցին երեխաների մեջ, նրանք կիմանային՝ ինչ անել, ինչպես անել, ինչ հագնել, ինչը մերժել, և չէին բարկանա: Բայց եթե երեխան լսում է միայն գովեստի խոսքեր՝ թագուհիս, գեղեցկուհիս, արքայազնս..., և ոչ մի հանդիմանություն, պահը կգա, այլևս շտկելը անհնարին կլինի: Նրան սովորեցրել են միայն սիրվելու, իսկ որ ինքը պիտի սիրի՝ ոչ: Նրան անծանոթ են Պատվիրանները՝ Սիրի՛ր քո Տեր Աստծուն քո ամբողջ հոգով, ամբողջ սրտով և եռթամբ, Սիրի՛ր ընկերոջդ քո անձի պես, «Պատվիր հայրդ ու մայրդ»:

Երբևէ մտածե՞լ ենք, թե ինչու նույն ծնողների զավակները իրարու դեմ թըռնամացած են: Որովհետև նրանց մեջ խոսքը չի ցանկվել՝ սիրի՛ր Աստծուդ, սիրի՛ր ընկերոջդ, սիրի՛ր եղբորդ, քրոջդ...: Երբևէ չի ասվել, որ դու ծնվել ես, որ ապրես, հոգ անես ոչ թե միայն քեզ, այլ նաև դիմացինիդ՝ եղբորդ, քրոջդ, հարեւանիդ ... համար: Նա լսել է հակառակը՝ դու ամենա-ամենա ես, և բոլորն աշխատում են, պայմաններ են ստեղծում, որ չբարկացնեն, ու նա դառնում է հպարտ, մոռալամուլ, նա արդեն կուռք է, և նրան կուռք սարքեցին իր ծնողները, իսկ ամենավատը՝ որ ինքն էլ է իրեն կուռք տեսնում: Ցավում են և շատ ափսոսում երեխաներին:

Հարցնում են կարատե սպորտաձևի համար:

- Իսկ ինչի՞դ է պետք, - հարցնում են:

- Որպեսզի պաշտպանեն ինձ, կողքինիս...

- Եթե Տերը չպահի, զուր են պահապանները...

Մեկ այլ կարևոր հարց. ասում են արտաքինը, հագուկապը կարևոր չէ.

Աստված սրտին է նայում: Բայց չէ՞ որ սրտից է ելնում ամեն բան: Մի անգամ այցելեցի բանտ մի երիտասարդի: Ծնողները մշտապես նրան ապահովել էին. նա երբեք նույն կոստյումը երկրորդ անգամ չէր հագնի: Բայց եկել էր ժամանակ, որ ծնողներն այլևս անկարող էին եղել ապահովելու նրա պահանջները, և նա ստիպված էր եղել ինքը «հոգավ» իր կարիքները, բայց անազնիվ ճանապարհով, և հայտնվել էր բանտում:

Մի թաղման ժամանակ ես հանդիպեցի մի մարդու.

- Դուք շատ եք խոսում երեխաների դաստիարակության մասին: Իմ տղան 15 տարեկան է. նա մեզանից պահանջում է ավտոմեքենա «Ֆեռարի»: Եվ երբ ես նրան բացատրեցի, որ մենք այդ գումարը չունենք, նա բարկացավ, եղացավ, փակվեց իր սենյակում:

- Իսկ դուք նրան փոքր հասակից կրթե՞լ եք Աստծո խոսքով, - հարցրի:

- Այո՛:

- Դու ասե՞լ ես, որ նա ծնվել է՝ ապրելու ոչ թե միայն իր, այլ նաև ուրիշների համար: Ծնվել է, որ անի բարին, որ փրկի ուրիշին: Դու այսպես ասե՞լ ես:

- Դե՛, ամեն ինչ էլ ասել են:

- Ուրեմն չես ներարկել, չես սովորեցրել, ուղղակի ասել ես: Այլապես ինչու հիմա քեզ չի հասկանում, քո դեմ բորբոքվում է. իսկ պարտավոր է պատվելու, քեզ չարախոսում է, քեզանից նեղացած է՝ ինչու ես ինձ ծնել, եթե չես կարող ինձ «Ֆեռարի» գնել: Եթե դու նրան փոքր հասակից մղեիր աշխատելու, որպեսզի նա գնահատեր, որպեսզի նա իմանար, որ ինքը ապրում է հանուն այլոց բարեկեցության, նա կյանքում երբեք ընդդեմ ծնողի ոչինչ չէր ասի, տղր-

տունը, բողոք, չարախոսություն չէր անի: Եվ նրա մտքով էլ չէր անցնի, որ հայրը պարտավոր է իր համար «Ֆեռարի» գնել, երբ դեռ 15 տարեկան է և մեքենա վարելու իրավունք էլ չունի:

- Ես գիշեր-ցերեկ աշխատում էի, որ հասցնեմ, - արդարանում է հայրը:

- Միևնույն է, դու չես հասցրել «Ֆեռարի» գնել, իսկ որդուդ կորցրիր, որովհետև դու մեծացրեցիր էգոիստի, և քեզ ուրախություն չկա:

Աս մեր ծնողների մեծ պրոբլեմն է. երեխաներին դաստիարակել Աստծո Խոսքի, Աստծո ճանապարհի մեջ, որպեսզի նրանք քայլեն պարկեշտ, հագնվեն պարկեշտ, ոչ թե «այլացեղերի» հագուստներով շրջեն և ոչ մի զանազանություն չտեսնեն պարկեշտի ու անպարկեշտի միջև:

«Եւ պիտի ըլլայ որ Տէրոջը զոհին օրը Իշխանները ու թագաւորին տղաքները Ու բոլոր օտար զգեստ հագնողները պիտի պատժեն» (Սով. 1: 8):

Ո՞րն է օտար հագուստը, և ի՞նչ հագուստ է պետք քրիստոնյային: Փոքր հա-

սակից սովորեցնում ենք երեխաներին օտար հագուստի և ոչինչ չենք անում դրանից նրանց ազատելու՝ դե, ի՞նչ կա, բոլորն են հագնում, դրանում ոչ մի վատ բան չկա...:

Ես հիշում եմ՝ տարիներ առաջ գյուղով գնում էի, մաշված էր շավվարս թե՛ ծնկներիս վրա, թե՛ ետևամասում, երբ նկատում էի՝ մարդ է անցնում, կանգնում էի ցանկապատին կիպ կպած, որ գոնե միայն ծնկներիս մաշվածությունը, անցքերը տեսնեն: Ամաչում էի: Իսկ հիմա մոդա է այդ պատշաճաբերով շրջելը, որպեսզի տեսնեն իրենց մերկությունը: Սրան սովորում են փոքր հասակից, ու երբ մեծանան, նրանք այլևս չեն ամաչի իրենց մերկությունից:

Բայց ոչ միայն պետք է ամաչեն, այլև իրենց հասակակիցներին պետք է խորհուրդ տան՝ ինչ և ինչպես հագնել: Կարողանանք մեր երեխաներին սովորեցնել, որ նրանք գնում են մանկապարտեզ, դպրոց, ինստիտուտ՝ առաքելությամբ. որպեսզի փրկեն...

Վիկտոր Ռադիոն (հովիվ)

Թոռնիկիս բժշկությունը

2011 թվականի մարտի 2-ին ծնվեց թոռնիկս՝ Երիկը: Հիվանդանոցից տուն բերելու 3-րդ օրը երեխայի մոտ անհանգըստության նշաններ ի հայտ եկան: Առաջ եկան աղիների հետ կապված լուրջ խնդիրներ: Կերած սնունդը բնական ճանապարհով դուրս չէր գալիս: Թոռնիկիս վիճակը գնալով ծանրանում էր: Որովայնը սկսեց ուռչել: Հրավիրեցինք տեղամասի մանկաբույժին: Եկավ, զննեց երեխային և խորհուրդ տվեց, որ որովայնը

դնենք տաք ջրի մեջ և այդ շրջանում շփումներ կատարենք, ինչից հետո երեխայի վիճակը պետք է կարգավորվեր: Ինչպես որ խորհուրդ տվեց, այդպես էլ կատարեցինք, սակայն ոչ մի փոփոխություն: Ծննդյան 16-17-րդ օրը երեխայի որովայնը պայթելու աստիճան այտուցվել էր, դարձել էր փայլուն և կապտագույն երանգ էր ստացել: 18-րդ օրը կերած կաթը որոշ ժամանակ հետո բերանից ետ թափվեց: Այն կեղտի տեսք

ուներ և կեղտի տհաճ հոտ: Երեխային շտապ տեղափոխեցինք Արաբկիր մանկական բժշկական կենտրոն: Կինն ու հարսս դառնազին ողբում էին, տղաս, գլուխը ձեռքերի մեջ առած, կարծես իրեն կորցրել էր վշտից: Ես նրանց հուսադրեցի ու ճանապարհեցի՝ ինքս մնալով տանը՝ երեքամյա մյուս թոռնիկիս մոտ: Նրանց մեկնելուց հետո ծունկի եկա Տիրոջ առաջ աղերսանքով. «Տե՛ր Զիսուս, թոռնիկիս հանձնում եմ Քո խոցված ու խնամակալ ձեռքերի մեջ: Քո ձեռքերը հպի՛ր թոռնիկիս որովայնին և բժշկարար գորությունը ցույց տուր, որ աղիները բուժվեն»:

Զիվանդանոցում հավաքվել էր ողջ բժշկական անձնակազմը, հրավիրել էին նաև ուրիշ հիվանդանոցներից մասնագետներ: Սկսել էին երեխայի որովայնի բազմակողմանի հետազոտություն: Եվ պարզ էր դարձել, որ ամբողջ աղիները խցանված են: Եվ այդ օրերի ընթացքում կերած կաթը աղիների մեջ քարացել, սև ածուխի տեսք էր ստացել: Բոլոր մանկաբույժները գալիս են նույն եզրա-

հանգման, որ միակ ելքը այն է, որ պետք է բացեն երեխայի կողքը և աղիները դուրս հանելով՝ մաքրեն: Իսկ աղիները այդ վիճակում պետք է մնային այնքան ժամանակ, մինչև համապատասխան

բուժումներից հետո սկսեին նորմալ գործել: Ձանգեցին տուն և ինձ էլ տեղեկացրին այդ որոշման մասին: Ես կրկին նրանց հուսադրեցի և ասացի, որ չանհանգստանան, որ Աստված Իր գորությունն ու հրաշքը այդտեղ ցույց է տալու: Ես այդ ասացի հավատքով ու վստահաբար, նաև շեշտելով, որ ոչ մի վիրահատական միջամտություն տեղի չի ունենալու: Այս ասելուց հետո ես նորից աղոթքով Զիսուսի առաջ ընկա և աղերսագին խնդրեցի. «Զիսու՛ս, Դու լսեցիր բժիշկների որոշումը: Խնդրում եմ Քո Կենդանի ներկայությունը այդ վայրում, Քո ամենակարող գորությունը ցույց տուր, և թո՛ղ բժիշկների որոշումը խափանվի»: Եվ մինչ բժիշկները զբաղված են եղել վիրահատական սեղանը կարգի բերելով և վիրահատական գործիքները մշակելով, թոռնիկիս աղիները սկսել են գործել: Եվ այդ 15-16 օրվա ամբողջ կերածը, որ ածուխի նման սևացել և քարացել էր աղիների մեջ, ամբողջովին դուրս էր եկել, և աղիները դատարկվել ու մաքրվել էին: Ներկա բոլոր բժիշկները զարմանքից ապշել էին՝ վկայելով, որ իրենց աշխատանքային պրակտիկայում նման դեպք չի եղել, ոչ էլ լսել են այլ բժիշկներից: Այն, ինչը անհասանելի է մարդկային գաղափարին, տաղանդին, գիտելիքներին, Զիսու՛ս, Դու այդ անում ես վայրկյանների ընթացքում, կատարյալ և անթերի: Կրկին անգամ փառք տալով Քեզ, Զիսու՛ս, շնորհակալություն եմ հայտնում, որ Դու ամեն տեղ հայտնվում ես Քո ամենակարող գորությամբ և Քո փառքի ամբողջ ճոխությամբ: Փառք Տիրոջը: Ամեն:

**Վկայեց Աշխարհիկ Ավետիսյանը
(Գյուղ Չովունի)**

Իրո՞ք ներել ես

Տարիներ առաջ ինձ շատ մտերիմ անձի կողմից ծանր հարված ստացա: Սիրտս անասելի վիրավորված էր: Արդյունքում՝ խիստ աններողամտություն, դառնություն, վիրավորանք, արցունքներ...: Ես հավատքի մեջ էի և հասկանում էի, որ անհրաժեշտ է ներել, պարտավոր եմ ներել: Աղոթում էի, որ Աստված օգնի՝ կարողանամ ներել: Ես համաձայն էի և ուզում էի ներել: Եկավ պահ, որ մտածեցի՝ ներել եմ, կարողանում էի հանգիստ շփվել այդ անձնավորության հետ, պատրաստ էի հարկ եղած դեպքում ծեռք մեկնել նրան, օգնել. ուրեմն ներել եմ: Անցնում էին տարիները, այդ վիրավորանքները հաճախ իրենց հիշել էին տալիս: Նաև մի քանի անգամ մարգարեական խոսք էր եղել ինձ համար՝ քո սրտում աններողամտություն կա: Ինչպե՞ս, չէ՞ որ ես ներել եմ: Կարծես արել եմ ամեն անհրաժեշտը, ինչ պահանջվում է ինձանից: Բայց իրականում ես չէի կարողանում տեսնել իմ սիրտը: Ու մի օր հավաքությին Աստված ինձ բացեց. հասկացա, որ չեմ ներել: Զղջման աղոթքով ընկա գետին: Ինձ համար աղոթեցին: Տուն գնալիս զգում էի, որ սրտումս ինչ-որ բան է կատարվում: Անցան օրեր: Ամեն օր աղոթում էի, ներող սիրտ էի խնդրում: Մի օր լսեցի, որ այդ անձնավորությունը այս-այս հարցերում հաջողություններ ունի, ու անմիջապես մտածեցի՝ իսկ ես հավատացյալ եմ ու շատ բաների մեջ՝ անհաջողակ: Ես նորից մտա անցյալիս մեջ, մեկ առ մեկ հիշեցի բոլոր վիրավորանքները, մտքումս մեղադրում էի նրան, լաց լինում, իսկ ինձ՝ խղճում, ինչ-որ արդարացումներ փնտրում ինձ համար: Այնքան էի լաց եղել, հոգնել էի, նաև հասկանում էի՝ ինչ է կատարվում ինձ հետ, բայց կանգնեցնել այդ պրոցեսը չէի կարողանում: Ես մտածում էի՝ եթե այդ անձին դժբախտություն պատահեր, ես կուրախանայի, արտաքուստ ցույց չէի տա ոչ մեկի, բայց սրտումս շատ կուրախանայի. «Ահա, վերջապես, Աստված վրեժխնդիր եղավ...»: Այնպիսի վրեժխնդրության ցանկություն, որ նրան էլ լինի այն, ինչ ինձ էր եղել: Ինձ թվում էր՝ գլուխս ուր որ է կպայթի: Ընկա ծնկներիս.

– Տեր, ինձ օգնիր, ես էլ չեմ դիմանում:

Հանկարծ կարծես արթնացա, ես ինձ տեսա, ամեն աղտերը, թե իրականում ով եմ ես: Սա միայն Սուրբ Հոգին կարող էր անել: Ես ինքս երբեք չէի կարող հասնել այս բանին: Ես չէի ուզում այդ վիճակն ունենալ, ուզում էի ազատվել, մաքրվել: Ես չէի ուզում այլևս այդ աղտեղությունը

կրել սրտումս: Ամեն օր սպասում էի՝ երբ կգա երեկոն, որ ծունկի գամ Տիրոջ առաջ: Մի օր՝ կեսգիշերին, ուղղակի ընկա Աստծու առաջ ու այնպես էի ողբում, իմ կյանքում երբեք այդպիսի ողբ չէր եղել:

– Աստվածս, ես չեմ ուզում լինել այսպիսին, ողորմա՛ ինձ, մաքրի՛ր ինձ, ես ներում եմ, ես չեմ ուզում այսպիսի սրտով քայլել Քո առաջ: Գիշեր էր՝ ժամը 1-ը. Սուրբ Հոգին սկսեց երգել. «Նեղությանս մեջ Տիրոջը կանչեցի, և Նա լսեց ինձ և պատասխան տվեց...», երգում էր անդադար: Երբ առավոտ արթնացա, հասկացա, որ ես լրիվ թեթևացած եմ, որ մի ուրիշ մարդ եմ կարծես: Աստված ինձ հաղթություն էր տվել չներման մեղքի դեմ: Այն ժամանակ եթե ես մտածում էի՝ ինչու՞ աղոթեմ նրա համար. իսկ եթե աղոթեմ, ու նրան լավ բան լինի՞. և չէի աղոթում: Բայց հիմա ես սրտանց աղոթում եմ, որ նա դառնա Աստծուն, ճանաչի Տիրոջը: Եվ միայն դրանից հետո ինձ սկսեց բացվել Աստծու Խոսքը: Առաջ ես կարդում էի, ու ոչինչ չէր կատարվում, բայց հիմա Խոսքը ինձ այլ կերպ է, աղոթքներիս ես ուղղակի զգում եմ Տիրոջը, վայելում: Փառք Իրեն:

Վկայությունը՝ Оливковая ветвь եկեղեցի

*** * * * ***

ԱՍՏԾՈՒՆ ՓՆՏՐԵՐ

Այսպիսի մի արտահայտություն կա աշխարհում՝
ուժեղներն Աստծուն են փնտրում, իսկ թույլերը՝ մեղավորի:

Աստծու՛ն փնտրեք, մարդի՛կ, բայց այնպես,
ինչպես ասվում է ստորև.

*Փնտրեցե՛ք Աստծուն, արցունքո՛վ փնտրեք,
Փնտրեցե՛ք Աստծուն, քանի դեռ ուշ չէ,
Բայց այնպե՛ս փնտրեք, այնպե՛ս փափագեք,
Ինչպես սովածը հաց է փափագում:*

Ինչպես ինձ մոտ եկավ Հիսուսը

Պատմում է ռուս քահանա Սվյատոսլավ Շևչենկոն

Մեր տաճարի մոտ միշտ ձեռնափայտով մի մարդ էր կանգնած: Չգիտեմ՝ նա տուն կամ ապրելու որևէ անկյուն ունե՞ր, թե՞ ոչ: Բայց եկեղեցի էր գալիս ամեն օր, կարծես աշխատանքի գար: Նա միշտ չսափրված, չսանրված, չխնամված էր ու նրանից անդուր հոտ էր գալիս: Մի ոտքը փաթաթված էր սև տոպրակով. վնասե՞լ էր արդյոք, թե՞ ձևացնում էր: Նա ողորմություն էր հավաքում, դատելով տեսքից՝ նաև ակկոհոլի համար: Մի օր արքեպիսկոպոս Գաբրիել Ստեպյուչենկոն ասաց ինձ, որ տաճարի բակից հեռացնեն թափառականներին, որպեսզի հավատացյալներին չխանգարեն հանգիստ տաճար մտնել: Եվ ես գործի անցա: Իմ ամենամեծ խնդիրը կաղն էր. այդպես էի ես նրան անվանում: Հենց նրան հեռացնում էի, դեռ ետ չեկած՝ նա արդեն իր «տեղում» էր: Ես նրան ոնց բացատրում էի, ոչինչ դուրս չէր գալիս: Սկսեցի բարկանալ, բանը հասավ հրմշտոցի: Ես նրան հրելով էի հեռացնում, իսկ նա ինձ հայիոյում էր: Նույնիսկ եղավ մի օր, որ հագիվ ինձ զսպեցի, որ նրան չհարվածեմ: Մի խոսքով, ես այս կաղի հետ չհայտարարված պատերազմի մեջ էի: Իմ մեջ արդեն մտածել էի, որ մի օր մի լավ պիտի հասցնեմ նրան: Անդադար մեջս մի հարց էր բարձրանում. ես ինձ տեսնում էի նրան դատավոր, նրա այդքա՜ն թշվառ վիճակի դատավոր: Մի օր էլ տանն եմ, ու դռանս զանգը հնչեց: Կաղն էր: Բայց նա որտեղի՞ց կարող էր իմանալ բնակարանս:

- Ջուր չե՞ս տա՝ խմեմ, - չխորշելով իմ ոչ բարյացակամ հայացքից՝ խնդրեց նա այնպես, կարծես ինձ առաջին անգամ էր տեսնում: Այստեղ ես հստակ հասկացա, որ Աստված է ինձ փորձում: Ես դա զգացի, որովհետև իմ սրտում ուրախություն առաջացավ, որը տակնուվրա էր անում հոգիս: Դուք երևի չեք հավատա, բայց ես այդ պահին ուզում էի փաթաթվել այդ մարդուն, ում ես այդքա՜ն հալածել էի: Հագիվ ինձ զսպեցի, որ չգրկեմ նրան: Բայց միգուցե պետք չէր զսպել, պետք էր փաթաթվել նրան: Արցունքներս թափվեցին այն մտքից, որ միգուցե դռան մյուս կողմում ոչ թե կաղն էր, այլ Հիսուսը: Ջուրը մեկնեցի նրան, նա հանգիստ խմեց ու հեռացավ: Երանի՜ այսպիսի աչքերով նայեմք ամեն մարդու, ամեն մարդու մեջ տեսնենք Աստծո պատկերն ու նմանությունը, որը հնարավոր է խուճապած լինի: Բայց, դժբախտաբար, հաճախ շատ դժվար է լինում անգամ քո մերձավորի մեջ տեսնել Քրիստոսին: Հիմա ես չեմ կասկածում, որ այդ օրը ինձ մոտ եկավ հենց Ինքը՝ Քրիստոսը:

www.barilur.org
info@barilur.org